

۷۸۴
۹۲

رسالة مستوحجاب

وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - الدُّنْيَا كَلْبٌ أَسْمَاءُ وَ

خَيْرُ مَسَامِحٍ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ رَوَاهُ بِإِسْمِ مُكَاتِّ شَرِيفٍ

وَعَنْ أَبِي عَمْرٍو قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الثُّومُ فِي الْمَرْأَةِ

وَالدَّارِ وَالْفَرْسِ مَتَفَقَ عَلَيْهِ مُكَاتِّ شَرِيفٍ

وَعَنْ أَبِي لَيْسَانَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ يَقُولُ مَا دَسْتَفَارَ الْمَوْسُ

عَبْدُ تَقْوَى دَسَّهَ خَيْرًا لَهُ مِنْ نِزْوَجَةٍ صَالِحَةٍ إِنْ أَمْرُهَا لَطِيفٌ وَعَبْدٌ وَإِنْ نَظَرُهَا لَهَا

مَسْرُومَةٌ وَإِنْ أَقْبَمَ عَلَيْهَا ابْرَأَتْ وَإِنْ غَابَ عَنْهَا نَفَعَتْهُ فِي نَفْسِهَا وَمَا لَمْ يَأْتِ

رَوَاهُ أَبُو بَلَدَةَ - مُكَاتِّ شَرِيفٍ

وَعَنْ أَبِي سَعْدٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا تَبَايَسُوا الْمَرْأَةَ

الْمَرْأَةَ فَتَنَعْتَهَا لِنِزْوَجَتِهَا كَمَا تَنْظُرُ الْيَهُودَ مَتَفَقَ عَلَيْهِ مُكَاتِّ شَرِيفٍ

وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ الْمَرْأَةُ عِدَّةً فَإِذَا خَرَجْتَ

اسْتَشْرَطِي الْمَسِيطَةَ رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ

وَأَزِيهِ جِهَتِ زَيْنِ رَاعُونَ تَامِبِ نَسَبُهُ كَمَا ظَهَرَ وَأَوْعَدَمُ نَسَبُهُ وَاعْتَبَارُ أَوْ قَبِيحُ نَسَبُهُ

بِرَّ عَزِيزٍ قَبِيحُ رَادٍ عَرَبِيٍّ عَوْرَتُ كُرَيْمٍ عَيْنَانِي تَقْتَرُ بِنَسَبِهِ

وَعَنْ أَبِي عَسَابٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمْ تَرَ لِلتَّحَابِ بَيْنَ شَرِّ النَّكَاكِ

وَعَنْ أَبِي عَمْرٍو قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيُّكُمْ وَالنَّعْرُ فَإِنَّ مَسْكَمًا مِنْ لَا يَفَارِقُهُمْ

إِلَّا عِنْدَ النَّظَرِ وَحِينَ يَفِضُّ الرَّجُلُ إِلَى أَهْلِهِ فَاسْتَجِيبْهُمْ وَأَكْرِمْهُمْ -

وَعَنْ جَعْفَرِ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ احْفَظْ عَوْرَتَكَ

الا من نه وقتك اجورا بلكت يمينك قلت يا رسول الله افرأيت ان اراك ان الرجل اذا قال
 فانه احق ان يستحي منه روي الترمذي وابو داود وابن ماجه ~~عن ابي بصير~~
 وعن ابي بصير قال كنا نغزو مع رسول الله صلى الله تعالى عليه وسلم ليس معنا ساءنا
 فقلنا لا نختص ففخانا عن ذلك الحديث باب اعلان العلاء في صلاة
 وعن ابي بصير عن ابي بصير قال خرجنا مع رسول الله صلى الله تعالى عليه وسلم في غزوة
 بني المصطلق فاصبنا سببا من سبب العرب فاشتقينا النساء واشتقينا
 العزبة واصبنا العزلة فارونا ان نغزله فقلنا نغزله ورسول الله صلى الله تعالى عليه وسلم
 بين اظهرا قبله نأله الحديث باب الباشرة الزمطيات

لعله السجوي
 لا يكون في
 على الله فان
 فانها لا تترك
 على الله فانها لا تترك

ومن حذيفة قال في حديثه النساء جابر السعدي نسخة ۲۷۲

مشق صف ۸

وفي الحاقه انهم من زمانه آذني است وپيشنگوي آن حضرت صلى الله تعالى عليه وسلم كذا في
 قرب قياست شرم وحيار از مردمان بالكل سدوم وراهن خواهد شد حتى كه زمان و مردمان
 خوان در پيش روی مردمان على الله اعلان باسم صحبت وتمام و با سرت خوانند و در پيش شرم
 وحيار و باكي نحو ايند در است بيتمار حجت فيما ظاهر في الحى و فيه نغم الساعة
 و اين جمله كار و ان تمهيد آن مقصود است و تو طيبه بر سر
 و اباوات و اخوات اين زمانه بر تصديقي عدمات آفرزانه نظر هر صفتي

بقیه مضمون مستحق صنوف متصل قوله یا خواهر زاده گان

که این جماعت همان اصلیه اند و احکام حکیم در تربیت و حضانت با هم مستحق و مربوط دارند
و ذمه بگاری ^{احکام} ^{تربیت} و تزیین و دیگر ضروریات تربیت برایشان است و در حجاب
کردن از ایشان عجز عظیم است و هم سب تنفر طبعی از رعیت انسان است اما قاریان
خوف فتنه و فساد در دیدن اعضاء ظاهره ایشان در فوج است و سب ایشان از اجابت است که عاقد
ایشان و الفزرة نظر بر مینت و اعضائیکه در وقت نشستن و برخاستن و خدمت و کار کردن ظاهر میشوند
کنند و او را که عجز در شرح مدفوع است ۴

بقیه صفحہ ۱۲

نه آنکه موافق مطلب برای خدمت و دل اوست نه را غوش ای بر بد اخو جمع عمل کنند و کلام شایع است
بر آن عمل نماید ^{نقل شد} که روزی امیران بنده خود را فرمود که بگیر این باداها را
بیار او رفته بادام که شکسته منز آن خود خورده های پوسنها آورده پیش مولی انداخت
مرد پیش گفت ای امیر این چه کردی گفت تو خود نفرمودی که این را شکسته بیار من تمسک
امر تو کرده شکسته تقسیم گفت ای مادان پوست بادام کی منور معصود من آله بود که
پوست شکسته بیندازی و منز آن کشیده بیاری - آن عاقد این سخن در خاطر داشت اتفاقاً
از وی دیگر او را خواند و او که شکسته این کشیده بیار او رفته فرمایا خود خورده
خورد آن هم کرده در طبقی آهده پیش مولی گذارست ^{صغیر} شکسته پر سبک این صفت
گفت تو آنرا نبرد نفرمودی که پوست بجا رها آید منز آن کشیده بیاری من همچنان زدم
الغرض اگر در کلام شایع چنین نادیده را باجا نکرده بودند جدا احکام او امر مذکور است
و مقبول شوند و هر یکی موافق رای و منشای خود تا و عمل کرده آرزو کرد در

در بیان فی خبر

بعد از مطلقاً محلی باشد تا هم کشف عدوت و برهنه شدن یا در مکان خالی برهنه شدن خوب است
 در حدیث تشریف آمده است که آنحضرت صلی الله تعالی علیه و سلم از صحابه را فرمودند که عباد از و سوس عورت خود را
 مگر از زن یا مدینه خود آن اصحابی که عرض کرد که یا رسول الله خبر من و از آن وقت که مرد تنها در خلوت
 باشد هیچکسی با او نبود فرمود پس خدا تعالی سزاوارتر است بلکه ترم و حیاء داشته شود از وی
 و در حدیث متفق علیه آمده است که آنحضرت صلی الله تعالی علیه و سلم فرمودند باید که اختلاط
 و صحبت کنند زنی با دیگر زنی که ^{و صف کنند و همان نامه او را توبه خود چنانچه گوید یا چشم}
 نظر می کند توبه سوس و محلی و می بیند او را _{ص ۳۳ ص ۳۴}

تفسیر ص ۲۲

در تفسیر ص ۲۲ می آرد که لان موردها وان كان خاصا في حق ازواج رسول الله صلی الله تعالی علیه و سلم
 لكن الحكم عام على من المومنات فيفهم منه ان يحتجب جميع النساء من الرجال ولا يبين التفصيح
 عندهم - صف

مولوی غلام مصطفی صاحب امرتسری دیگر لڑائی جو ان دنوں شکر برائے مخالفین تھی
 کہ بزرگ ایشیا کے زمانہ را در پروردگارستان ظلم و بی انصافی ہے پس بگویند کہ اس ظلم پر خدا نے
 مقدس نبی و خواتین پاکدامن پر اخصوس در وادارستان شد اگر ظلم ہے تو آن خاتومان
 پاکدامن پر بد فتنہ جو جو جفا کر رہے ہیں وہاں تک کہ ظلم ہے تو یقیناً کہ نسبت مائے
 دیگر عوام سونائے را در پروردگارستان تھی آنرا چہرا ظلم نامیدے ہو

دقیقہ صفحہ ۲۸

مولوی غلام مصطفی صاحب امرتسری ناموس ملت نوشتہ کہ -

بار بار صلنے دیا جا رہا ہے کہ ابتدائیں عمای سلیم نے انگریزوں کی مخالفت کی پیمانہ ہو کر امانت
 ہونا چاہیے۔ پروردگار نے انہیں ایسا جادے گا کہ انہیں کھانا پڑے گا۔ بہت طویل ہو جائیگا
 جواب یہ ہے کہ جس سے انگریزوں کی مخالفت اس امکان کی وجہ سے کہ یہی کہ تسلیم یافتہ
 انگریزیت میں جذبہ نہ ہو جائیں۔ اور مرہم ہوا۔ اس وقت ہی رد کی مخالفت کا یہ راز ہے کہ
 قوم کا نصف حصہ ڈوب رہا ہے۔ بقیہ نصف کا وزن پڑ کر رضینہ ہی غرق ہو جائے۔ اس وقت غیر اٹھانے کا
 شہہ تھا۔ اس وقت ایمان غارت ہوئے گا یقیناً

(متن صفحہ ۸۰)

عورت کا فطرت ہی میں بہ رتھو اور ہین کہ وہ مرد کے دوش بدوش میدان عمل میں قدم رکھ
 سات دن نفاس - نو مہینہ حملہ ڈھان برس رضاعت - اس کے بعد پھر اس کا دور کا آغاز اتنی صحت میں ہے
 کہ جب تک سسر اور اولاد کو ترک نہ کر دے اپنی کسی قابلیت کا وہ اس قدر فطرت کرے - یا تقابہ نس پر فاکٹ ڈالیں یا کھائی
 کریگی - خود نون گام بیا صفت قرین عقل ہین - خواہ کشتہ ناموس کی طاقت مردوں کے ساتھ رسا ہینین برآباد
 کوڑ مگر انقاط حمل کا اندیشہ سر میدان رہیگا اور یہ خبریں عقل سے بید ہونگی کہ پیشی میں دستخط کرانے وقت
 نفاس جاری ہوگی - سائنہ سوتھ کے وقت دروازہ شرف ہوگی - ہوا ان جہاز میں ہم پھینچ پھینکے
 پچ ہو پڑا - وضع حمل نہ ہو کر یکٹس ترک کرادے -

(متن صفحہ ۸۱)

و منہ از بر بند شدن در احوال شریفه وارد شدت چنانچہ از این عمر صفا اسد تمام عنہ روایت ہے
 کہ آنحضرت صلی اللہ تعالیٰ علیہ وسلم فرمود ایاکم و انتم عنی دور دارید خود را از ہر شئی و کشف عورت اگر
 تنها در عنوت باشید فان معکم من لا یفارقکم پس مرتبی کہ با شما کسی اند کہ جدا نمی شوند از شما الا عنہ انما
 و عنی یعنی الرسول الی اعدہ مگر وقت قضای حاجت انان و آنوقتیکہ میرسد و صحبت میکند مرد و باہر خود
 و مرد از ان مدت کہ حفظ اند ما کرام الکاتبین فاستقیم و اگر معہ پس شرم دارید از ان اگر ای دارید
 روشن را رواہ الترمذی و ہم در حدیث شریفیہ است کہ رسول خدا صلی اللہ تعالیٰ علیہ وسلم
 فرمود ا حفظ عورتک نگاہ دار و پوش عورت خود را الا من نرو حبتک او ما ملکت جبینک مگر از زن خود یا عورت
 را در سگریہ قلت یا رسول اللہ ارأیت اذا لاه الرجل خالیاً خبرہ عن ازان عانتہ کہ چنانکہ باشد و با او کسی باشد
 آنجا ہم برسد قال فاسہ الحق ان لیسعی یعنی گفت آنحضرت صلی اللہ تعالیٰ علیہ وسلم پس خدا تمام سزاوارتر است
 کہ شرم و حیاء در شہ نمود از وی رواہ الترمذی و ابوداؤد ابی یاقبہ در مشقات شریفیہ (انتظام)

زن به دوسرای مرد نکو - بدترین عالم است از عجز او
و قبا ربا عذاب النار

در حدیث شریف آمده است که لم تن للمحتاجین مثل الکلام غیبت چیزی بهتر و نوتر
برای دوستداران مثل کلام یمن کلام بهترین اسباب محبت و دوستی است و هم در حدیث شریف
آمده که ما استفاد المؤمن بعد تقوا الله حاصل نمود مرد مسلمان بعد از تقوی خدا آنگاه هیچ چیز
غیر از آن منزه و صالحة بهتر از زن نیکوکار - بدانند آن تخصیص است و فرموده که آن امرها اطلعت
اگر امر کند مرد او را برابر کاری اطلعت و فرمانبرداری او کند و آن نظر الیهما است و اگر نظر کند سوی او
ساز کند او را و غبار و حشت که در وقت بیدار او از دل صاف شود و آن اقم علیها ابر و اگر
سنگند دید او را که چنین کند یا نکند راست گرداند او را و موافق فتش او عمل کند و آن غاب عنها و اگر غایب بود
بصحة فی نفسها و حاله غیر غایب او کند در نگاه داشتن نفس خود از فتنه و جور و محبت و مخالفت اعتبار
و حاله و در حال او امانت داری کند و ضایع نکند حال و عفت او را امر رده این نامه

از فتنه
و بیدار
از دل

کلام
شریف

کلام
شریف

کلام
شریف

کلام
شریف

کلام
شریف

در این کتاب از آنجا که در این کتاب...

ضمیر در حکم مردان - چونکه جوانان بدین در حکم زمان هستند و مردان این زمان در مصیبت و فحاشی آنها
 در دو رفتار می آرد و لا یمیز النظر الیه بشخصه کوجه امر فانه یحرم النظر الی وجهها و وجه الامر
 اذ استثنی الثبوت اما به و فافیه و لو حیلاً کما اعتمدت الحال قال یحل النظر منوط بعدم
 خشیة الثبوت مع عدم العوق - مستند امر وی که صبیح الوجه باشد بی چون زن اصبیه از سر تا پا عورت است
 و در فتاوی عالمگیری می آرد العلامه اذ ابغ مبلغ الرجال و لم یکن صبیحاً فحکم حکم الرجال و ان کان صبیحاً
 فحکم حکم النساء و هو عوق من قره الی قدمه لا یحل النظر الیه عن ثبوت فاما الخلو و النظر الیه
 لا عن ثبوت فلا بأس به و لذلالم یؤمر باللقاب کذا فی الملتقط اه
 و امر و آن نحو آنرا گویند که بروت او سبزه باشد و ریش او تا هنوز ندیده باشد کذا فی القاموس سبزه
 و عشان ~~در این حکم~~ این حکم و افضل است آنکه سوی رخساره او نور دیده باشد چنانچه سابق آنرا بر امر وی
 قال الخیار باشد و سبزه رخساره او ندیده باشد ز به قضیت می دهند و نیز منزه خوارب و سبزه
 او بعد بوجع و آن ^{تجدد} ~~تجدد~~ نیست بلکه از شروع آن وقت که میسر زمان و رغبت خاطر با و پیدا شود
 حکم امر و میگیرد و نیز باید دانست که مراد از صباحت سرگی و عیدی بشیره نیست بلکه مراد
 مراد مطلق جمال است و خوشروئی است اگر چه سینه فام باشد چنانکه حسن با خند فطن است
 می شود و نوبهار عالم جوانی منت پذیر یافین نیست بلکه تران قنازگی و منبری را من واجب و در بالی است غنی کثیر گوید در حسن نیست
 مستند ^{بسیار} ~~بسیار~~ اجاب و اتفاق کرده اند و بهر حال در سب نظر سهوت یون اوت ^{بسیار} ~~بسیار~~ حکم امر
 قال ابن القطان اجموعاً علی انه یحرم النظر الی غیر الملتصی بقصد التلذذ بالنظر و تتمم البصر
 بمحاسنه و اجموعاً علی حوازه غیر قصد اللذذ و الناظر مع ذلک امر الفتنه ^{سالم}
 و در احیاء العلوم شرح آن می آرد که و النظر الی وجه الصبیح بالثبوت حرام با اتفاق العلماء

در نظر کردن به آن جوانان که در این کتاب...

مستند بر این حکم امر و آن بسیار است و در این کتاب...

کرام

زهد

عبد علما شر و فساد امر و ان تو حرم و گناه نظر بد کردن با او ن

درت می می آرد که و بیفاد من تشبیه وجه المرأة بوجه الامر ان حرته النظر العیینه

عرام - اعظم اثماً لان خبیثه الفتنه به اعظم منها و لانه لا یجوز بحال جلد

المراة کما قالوا فی الزنا و اللواطه و لذا ابالغ السلف فی التنفیر منهم و سمع الانتان

لاستقذارهم شرعاً و در شرح احوال امری آرد لان الشرف فی الصیان اکثر فان المرأة

معها شیطان و الامر مع شیطانان خلوصاً قلبه الی امرأة امکنه الوصول الی استباحتها

بالکلام و اذا مال الی الامر فلا محاله یقع فی الحرم اذ لا سبیل الی استباحه الذممت

بجانب حال او الی - زبیدی کلام ج - قال لیس التابین ما انا باخوف من السنه الضاری

والکافر صوفیه و شایع طرق از مصاحبت اعدائ و نواجحان سخت تر از سخت مرغ و انکار و تحذیر

از سخت ترین آفت است و کسید بتبدل خود بان باجماع جمیع مشایخ بنده است که خوار گردانیده آ

بودند خدا تعالی اگر چه هزار بار اگر امت شهرتند باشد چرا که دل او از صحبت خود گردانیده بخلق مخلوق خود

شود گردانیده است و واسطی فرموده که هرگاه خدا تعالی اراده کند خوار گردانیدن بنده را می اندازد

در دل او وسیله طریقی کند که او حیضه یعنی متوقان حجازی و فتح موصلی گفته که صحبت کردم با کسی که از مشایخ کبار

که اهل طریقت بودند و هر یکی مرا وصیت میکرد به پرهیز و اجتناب از صحبت نوجوانان و مخالفت ایشان امر

سوال کردی که هر انسان با طبع خوش میدارد صورت فکر را و فرق میکند در اشیا و صبیح و قسیمه شمس بصیر

و بالضرورت انسان می نماید و مرغوب بیدار در صورت و او مکروه و نازیبا می بیند که از نظر او و اگر نظر خوب

عظیم است و سخت تر فرموده اند

قال لیس التابین ما انا باخوف من السنه الضاری علی الثیاب القاری من غلام امری نه کفر الی کفره انکه

عظیم است و سخت تر فرموده اند

عظیم است و سخت تر فرموده اند

که در دیگر حیوانات بهایم و احسام عالم بسیند و چیزی جمیل و خوش شکل را مرغوب خاطر و
 در دل پسند می دارد و باکی ندارد مثلاً گاو و اسب و شتر که فریب جوان و خوب صورت و خوش اندام
 باشد بر انسان آنرا بنظر استخوان می بیند نه اهداد آنرا
 پس باکی ندارد و فقط بنظر استخوان دیدن روی جوان که در آن سائبه کبریت و میل مباشرت
 بصفت نباشد و خوف پیدائیدن آن باشد عاقل مباح است چون دیدن روی پسر
 و برادر جمیل عود و پسندیدن آن یا شخصی که عتیق و مومر باشد و تکلم و ثبات او موزون و
 صورت و هیئت او محبوب باشد روا و درست است و اگر زیاده از آن شود که قلب و میل خاطر پدید آید
 و خیالات غیبه در دل پیدا شود ^{ظلمت کند} تا جائز و حرام گردد و همچنین چون در دیگر صورت مستحسنه و افعال
 جمیده عالم امکان پیدائیدن خصال فاضله مباشرت عاده نمی تواند شد و در اماره و امکنه از پیشه و قی
 و قوی بسیار است از کثرت انس و الفت و زیاده مخالفت و خرافات اقتراز و اجتناب کردن لازم
 و ضروری است پس اگر فرق در صورت جمیده انسان و دیگر صورت مستحسنه عالم همین وجه و عوارض می کند
 که باین رغبت ملامت و تعبیر و مضامینت پدید آید که آنها ^{والتی لطف می خیزد} مضمین باید کرد که نظر او مستقیم است و
 ضیق باطن دارد و همین است حکم تجربه و معیار حق و باطل و مدار جواز و عدم جواز
 و اگر کسی را از بهر تحقیق این احوال و تعصیر مسائل منظور باشد در شامی و احیاء العلوم مطالعه کنند

حضرت محمد الفیاض در مکتوب ۶۶ ق ۳ ارتداد میفرماید

اصحاب صوفیه عام منای این عبارت را فهمیده اند و غلط گرفتاریها بعد از عهد سیدان کنند و بعضی در دلال
درین کیفیت گردند بطبع آنکه آنرا اصول حقیقت سازند و محراب حصول مطلوب قائلند - که این خود
سدر راه مطلب است و حاجب حصول مقصود باطلی است که در نظرش از فرین گذشته است و در غرض

حقیقت افتاده ^{و در اینها حسن و جمال اینها} است ^{و از آن اصول یکی مردان همین خود} اینها بقدر معرفت
و در مصاحبت مردان از زمان فریب تا و صراطی است از جهت آنکه سبب اتحاد صغیر احتمال وقوع ^{فوق} خواص است
در اینها بیشتر است ^{فوق} بحدی که سبب تباین صغیر و حصول تمایز مردان در میان اند ^{فوق} و حصول مردان

کریب اتحاد صغیر در کمال تیسیر و در آن است ^{و بیشتر در همین بابها} دویم آنکه صحبت آنها نشسته در غلظت و سلسله اوقات است
بحدی که زمان و گناه زمان هم در میانها حاصل نمیشود در آنها و مداومت بگناه و اصرار بر آن زبده قبیح تر است از آنکه

گاهی گاهی از کلمات آن بکنند و قییم تر از این گناه در چشم ایشان بهیچ وجه نماید و حکم آنهاست ^{و کلمات آن}
اگر چه صغیره باشد مسلم است تا بگیری چه رسد و استعد ترازان آنکه آنرا سبب فرودند ^{و در ذریه و حصول}
ان دانند و حرام است بر کسی که شرب و در حق حضور مقبل شود و عدلینیه تا فرمال ادنی کرده باشد
و از کمترین کرده طغیان در رینه باشد که بوی از معرفت و حقیقت و کرامت ادراک حال گردد

و علمای از کلام گناه و صاصی کردند مدینه بر آنکه این سخن از بهر بیان است
چنانچه در حدیث شریف آورده است انما سئمتها فوذا لا اله الا الله

حدیث شریف کل استی معافی الا العجا هرین صمیم بخاری باب ~~کرم~~ کرم ج ۱ ص ۱۴